

текста на романа. Така изглежда той през погледа на умирация от туберкулоза Барутчиев. Фактът, че Борис идва в елита на големите търговци отвън, от низините, не е достатъчно основание за подобна характеристика, защото и големите "играчи", "акулите" признават качествата му. Парвенюто е плод на обстоятелствата и почти никога не разчита на своя труд и своето може. След смъртта на татко Пиер Борис утроява парите му, а не ги разпилява, както би направило едно парвеню.

Романът "Тютюн" поражда и асоциации с творбата на Джон Брейн "Път към висшето общество". Точно неговият главен герой Джо Лемптън е истинското парвеню. Това е тема на самостоятелно мое изследване и затова тук само ще маркирам основните разлики между двамата устремили се към върховете на живота мъже. Описанието на малкия провинциален град Дафтън прилича на провинциалното градче, изобразено от Димов. Реакциите на Джо и на Борис са сходни, но докато героят на Брейн е обсебен от мисли за скъпите вещи, за лукса, който би могъл да има, Борис се интересува от *играта на много пари* и от властта, която те дават. Той използва лукса, но сякаш *не го забелязва*. Джо завижда на преуспелите. Това чувство е чуждо на Борис. Той е убеден, че има качества и че мястото му е сред елита. Докато героят на Димов работи за себе си, този на Брейн заема скромна служба в общината. Борис може, а Джо – имитира може. И още нещо – той цинично и предварително "набелязва" богатата Сюзън като трамплин към богатството. Женитбата на Борис и Мария не е негово предварително решение. По-скоро тя го забелязва и оценява. Тази кратка съпоставка всъщност ни показва разликата между истинското парвеню и Борис Морев.

Темата за устрема на обикновения човек към върховете на обществото присъства в цялата западноевропейска литература от XIX век. Това е и начин да се възстанови нарушената социална справедливост. Тук е мястото да се засегне въпросът за идентичността със средата, за идентичността на героя със самия себе си. Той е особено важен при образа на Ирина, която осъзнава своята "другост" и страда дълбоко. Борис остава верен на природата си и в новата среда, в която попада. Всъщност той